

A mélységből.

A mélységből kiáltok hozzád Uram! Uram, hallgasd meg az én szómat; legyenek füleid figyelmetesek könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?! Hiszen tenálad van a bocsánat, hogy féljenek téged! Várom az Urat, várja az én lelkem, és bizom az ő ígéréteiben. Várja lelkem az Urat, jobban, mint az örök reggelt, az örök a reggelt. Bizzál Izrael az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges ála a szabadítás! Meg is szabadítja ő Izráelt minden ő bűnéből. (Zsolt. 130).

A mélységből kiált most valaki. Ez a valaki, akármelyikünk lehet. Mert a mélységben vagyunk mindannyian. Semmi különbség sincs azok között, kik a mélységben, vagy valamilyen emberi magaslaton vannak. Ámbár vannak különbségek, melyek az életben sokat jelentenek: gazdag és szegény, képzett és tanulatlan, sikerben gazdag és hajótörött, szerencsés és nyomorult. De a mélységben vannak a szerencsések, sikerben gazdagok is, mindazok, kik emberi megítélés szerint magaslatra jutottak. A mélységben vagy te is. Mindenki soha meg nem szűnő aggodalmakat hordoz magában és maga körül. Szenvedés az élettársa mindnyájunknak. Óh, ha több figyelemre méltatnók ezt az igazságot, milyen mások volnánk egymással szemben. Kórházban, ahol csupa szenvedőket lát az ember maga körül, megtelik részvétellel. Olyan kórházban *vagyunk* most, ahol mind betegek, halálos betegek vagyunk. Halál felé siető betegek. Amiképpen minden víz a tengerbe ömlik, úgy áramlik az élet a halál felé. S amiképpen a Rajna érzi a vízesést, még mikor Schaffhausen előtt a sziklákön rohan — és készülődik rá — éppen így életünket is mindig és mindenben nyugtalanítja a halál. A halál életünkkel egybeszővődött. Vannak céljaink: törekszünk és nem érjük el, akarjuk és nem tudjuk megvalósítani azokat,

reménykedünk és nem teljesedik be, megyünk és nem érünk hozzá. Látunk kedves embereket lönkre jutni, s nem tudjuk őket megszabadítani. Magunk is szeretnénk másokká lenni — óh, egészen másokká! Mint ahogy a kigyó bőrét leveti, otthagyja és megtisztul tőle, úgy szeretnénk mi is megtisztulni. Azonban nem tudunk. Mert amit le kellene és le szeretnénk vetni magunkról, az nem a külső, hanem legbensőnk, az énünk. Önmagunkkal vagyunk elégedetlenek és önmagunkkal hasonlítottunk meg. Ez a mi legnagyobb fájdalomunk. Ámbár vannak, akik ezt nem érzik egész tisztán, u. n. szerencsés, harmonikus természetek; azonban nehogy megcsaljuk magunkat ezáltal; ha ritkán és ha csak öntudatuk felszínén is, de ezekben is ott van valami titkos kétségbeesés. Amilyen igazán tudja minden ember, hogy neki meg kell halnia, éppen olyan igazán tudja mindenki, hogy ő nem az, akinek lennie kellene, éppen olyan igaz, hogy a mélységben van ő is.

Azonban nem mindenki kiált a mélységből Istenhez. Istenhez csupán az kiált, aki észreveszi, hogy reménytelenül a a mélységben van, s önmagán éppen úgy nem segíthet, mint aki egy gleccser-szakadékba zuhant; nem tehet mást, segítségért kiált, mert önmagán segíteni nem tud. Aki magát a magaslaton érzi, nincs szüksége Istenre. Ez a szó: „segíts magadon, az Isten is megsegít”, fejetetejére állítja az igazságot. Aki magán segíteni tud, annak annak nincs szüksége Istenre. Éppen azok az istentelen emberek, azok vannak legtávolabb tőle, akik önmaguk erejében bíznak. Csak akkor lehetsz közel Istenhez, amikor tehetetlen vagy, amikor észre veszed, hogy semmire sem méssz, semmit sem tudsz, semmi sem vagy és semmi sincs. Istenben csak akkor tud hinni az ember, amikor égető szüksége van rá, amikor nála nélkül semmire sem képes. Az igazi hit, az igazi imádság olyan, mint amikor valaki észreveszi, hogy szobája megtelt fojtó gázzal és az ablakhoz ugrik és felszakítja azt. Csak akkor tud imádkozni az ember, amikor észreveszi, hogy Isten nélkül meg kell fulladnia. Ezt gondolja a zsoltáíró, amikor azt mondja: „a mélységből kiáltok hozzád Uram!”

Ezt az ablakot azonban mi magunk nem tudjuk felszakítani. Ez csak kívülről nyílik fel. Mi csak zörgethetünk, döngethetünk rajta: Uram nyisd fel, különben megfulladok. Uram hallgasd meg az én szómat, figyelmezz könyörgésem szavára.